

[Ebba Strange.]

luft, at de ser spøgelse, fordi kapitalismen er ved at kvæle sig selv i kriser og umenneskelighed? Hvad mener justitsministeren præcis med at bruge udtrykket „stats sikkerhed“? Hvad er det for særlige omstændigheder, justitsministeren henviser til, der skal være til stede, for at en sigtets ønske om en bestemt forsvarer kan afvises? Hvilke sager er det, ministeren forventer i fremtiden, hvor reglen skal træde i kraft? Er det Kejsergadesagen, der spørger, eller hvad er det?

Der er altså mange spørgsmål, og jeg håber, vi kan få nogle af dem opklaret her i dag, og ellers at vi kan få drøftet dem meget grundigt i retsudvalget.

I det foreslåede kapitel 67 om efterforskning lægger justitsministeren megen vægt på, at forsvarer får lejlighed til at følge politiets efterforskning og få del i det materiale, som politiet er i besiddelse af. Hvad ministeren derimod går lettere hen over i bemærkningerne til lovforslaget er, at forsvareren skal have politiets samtykke til at videregive materialet til den sigtede. Selv Advokatrådet, der vel ikke af ministeren kan betragtes som revolutionens fortrop, har protesteret mod denne bestemmelse.

På samme måde begrænses efter den foreslåede § 748 sigtedes ret til at få adgang til retsmøder i straffesager og til at få oplysninger om, hvad der er sket på de afholdte lukkede retsmøder. Det vil sige, at der er lagt op til, at dette skulle være en styrkelse af forsvarers stilling — der er i bemærkningerne til lovforslaget gjort meget ud af, at et af formålene med dette forslag er at styrke forsvarers stilling, hvilket man bl. a. gør ved at give forsvarer mulighed for at følge politiets efterforskning — men til syvende og sidst ser det for mig ud, som om det ender med, at man giver politiet den fulde kontrol over, hvornår, hvor meget og hvor lidt forsvarer har mulighed for at blive delagtiggjort i politiets materiale.

Også det foreslåede kapitel 69 om anholdelse indeholder en styrkelse af politiets stilling. Tidligere skulle der være bestemte grunde til mistanke, for at der kunne foretages en anholdelse. Efter forslaget skal der bare være rimelig grund efter politiets skøn, undtagen når der er tale om opløb eller sådan noget, for så skal der bare foreligge en

mistanke, for at politiet kan foretage en anholdelse. Jeg finder, det er en svækkelse af stillingen for de mennesker, der er udsat for at blive sigtet og anholdt, og jeg håber, vi kan få en meget nøje forklaring på det ændrede ordvalg, når disse ting skal udvalgsbehandles. Hvad er det, man tænker på, når man kan foretage anholdelse, bare fordi der foreligger mistanke? Er det politiske demonstrationer, man har i tankerne? Er det arbejdspladsblokader — nu var jeg desværre ikke til stede ved behandlingen af det foregående forslag, men dér har vi jo situationen, som vi også drøftede under finanslovdebatten i går, omkring blokader og arbejdspladsdemonstrationer — er det sådan noget, man har tænkt på? Er det også en del af den oprustning, som jeg henviste til før?

Endelig er der kapitlet om varetægtsfængsling. Varetægtsfængsling er efter min mening den alvorligste form for frihedsberøvelse, vi overhovedet har i det danske samfund. Isolationen, den meget bratte fjernelse fra hjem og arbejdsplads, usikkerheden med hensyn til sagens udfald, alt dette kan ikke undgå at give den fængslede alvorlige psykiske belastninger på et tidspunkt, hvor han principielt må anses som uskyldig. Jeg tvivler på, at forslaget, som det foreligger, vil give en mærkbar reduktion i varetægtsfængslingernes antal og længde, og det er ministeren da også selv inde på i sine bemærkninger. Derfor mener jeg, det er vigtigt, at vi nøje gennemarbejder dette afsnit, således at vi kan ende med et forslag, der virkelig begrænser både længden og antallet af varetægtsfængslinger, for selv om man vedtager de frister for forlængelse af varetægtsfængslingen, som ministeren opererer med, er situationen den, at folk stadig kan sidde i måneder og år i varetægtsfængsling. Jeg mener, vi må kunne arbejde os henimod, at forslaget kommer til at indeholde en absolut tidsbegrænsning, der kun helt undtagelsesvis i ganske særlige tilfælde kan overskrides.

På samme måde mener jeg, der burde indføres rettigheder for de fængslede til regelmæssigt, kontrolleret samvær med andre, både dem, de er i arrest sammen med, og besøgende. Jeg kan godt se, at der skal være kontrol, når der kan være fare i forbindelse med efterforskning, men den kontrol måtte vel kunne etableres på en sådan måde, at